

Така плачеше и съхнѣше добрия дѣдо Ганю за синовѣтъ си. Той бѣ до толкози разваленъ, щото не можеше да се познае.

Слѣдъ една недѣля, расилния му прочете телеграмата: „Добрий ни татко! Останѣхме живи и здрави; слѣдъ два дена ще се прѣгърнемъ“.

Като чу това, стареца потрепера и изохка: „Тѣ сѣ живи . . . Майка имъ! . . .“

Слѣдъ два дена единъ файтонъ се спрѣ прѣдъ дѣдовата Ганюва кѣща и слѣзохъ двама мъже. Тѣ бѣхъ радостни. Незнаехъ за нещастieto.

Като влѣзохъ, заварихъ че баща имъ лежеше и до него съсѣдката имъ. Той ги видѣ, но то бѣше послѣднѣо.

— Монѣтъ синове . . . Живи . . . Майка имъ! . . . и той издѣхъ.

Умрѣ за добритѣ си синове. Съ такава обичъ се награждаватъ добритѣ дѣца, за добритѣ имъ работи.

КОНЧЕТО НА ЧИЧА ПЕНЧА.

(И г р а).

Прѣди всичко играчитѣ трѣбва да насѣдатъ на колело (крѣгъ) и единъ отъ тѣхъ захваща да казва на другаря си отъ дѣсна страна: „*Това е кончето на чича Пенча!*“ Другаря му повтаря същото изречение на другия отъ дѣсно, той на слѣдущия и така дохождатъ до края. Като дойде редъ пакъ до първия, той казва пакъ първото изречение, но го увеличава съ още думи така: „*Това е вѣжето, съ което е вързано кончето на чича Пенча!*“ И пакъ всички се изреждатъ. На третия пѣтъ се прибавя: „*Това е колеца у който е вързано вѣжето, съ което е вързано кончето на чича Пенча.*“ На четвъртия пѣтъ: „*Това е мивадата*“, въ която е забитъ колеца у който е вързано.